॥ अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

नारद उवाच ॥ एवं दैत्यसुतैः पृष्टो महाभागवतोऽसुरः ।
उवाच स्मयमानस्तान् स्मरन् मदनुभाषितं ॥ १ ॥
प्रह्लाद उवाच ॥ पितरि प्रस्थिते ऽस्माकं तपसे मन्दराचलं ।
युद्धोद्यमं परं चक्रुर्विबुधा दानवान् प्रति ॥ २ ॥
पिपीलकैरहिरिव दिष्ट्या लोकोपतापनः ।
पापेन पापो ऽभङ्गीति वादिनो वासवादयः ॥ ३ ॥
तेषामतिबलोद्योगं निशम्यासुरयूथपाः ।
बध्यमानाः सुरैर्भीता दुद्रुवुः सर्वतोदिशं ॥ ४ ॥
कलत्रपुत्रमित्राप्तान् गृहान् पशुपरिच्छदान् ।
नावेक्षमाणास्त्वरिताः सर्वे प्राणपरीप्सवः ॥ ५ ॥
व्यलुम्पन् राजशिबिरममरा जयकाङ्क्षिणः ।
इन्द्रस्तु राजमहिषीं मातरं मम चाग्रहीत् ॥ ६ ॥
नीयमानां भयोद्विग्नां रुदन्तीं कुररीमिव ।
यदृच्छया गतस्तत्र देवर्षिर्ददृशे पथि ॥ ७ ॥
प्राह नैनां सुरपते नेतुमर्हस्यनागसं ।
मुञ्च मुञ्च महाभाग सतीं परपरिग्रहं ॥ ८ ॥
इन्द्र उवाच ॥ आस्ते ऽस्या जठरे वीर्यमविषह्यं सुरद्विषः ।
आस्यतां यावत् प्रसवं मोक्ष्ये ऽर्थपदवीं गतः ॥ ९ ॥